

ת"פ 21884/06/16 - מדינת ישראל נגד איליה מונוסזון

בית משפט השלום בבאר שבע

13 אוקטובר 2016

ת"פ 21884-06-16 מדינת ישראל נ' מונוסזון(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עוה"ד גנית אטיאס וכרמית כהן

נגד

איליה מונוסזון (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד בנימין גריקו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בהתאם להוראת סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 25.7.16, עובר לשעה 2:00, קשרו יצחק חדידה, מנהל עבודתו של הנאשם (להלן: "**יצחק**") ויוסף פרל (להלן: "**יוסף**") קשר לביצוע פשע בכך שתכננו לתקוף בצוותא חדא את אדם בביב, (להלן: "**המתלונן**"), בעקבות חוב כספי לכאורי, של המתלונן ליצחק. במסגרת הקשר ולשם קידומו, חבר יוסף ליצחק אשר נכח במפעל בית אריזה בעצמונה והשניים קראו למתלונן. בסמוך לאחר המתואר, עת הגעתו של המתלונן למקום, פצעו אותו יצחק ויוסף בכך שהכווהו בראשו ודקרוהו בגופו.

לאחר המתואר לעיל, משניסה המתלונן לברוח מהמקום, קרא יצחק לנאשם אשר עבר במקום באותה עת באוחזו בפטיש בידו ואמר לו להכות את המתלונן ברגליו בכדי לבלום את בריחתו. בהתאם לאמור, הכה הנאשם את המתלונן ברגליו באמצעות הפטיש וגרם לו לסימני חבלה ברגליו.

במסגרת הסדר הטיעון שגובש בפני כב' השופט ליבדרו, הגבילה עצמה המאשימה לעונש של 10 חודשים מאסר בפועל בעוד ההגנה מצידה עתרה להסתפק בעונש של 5 חודשים מאסר בפועל, והכל צד ענישה נלוות.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה בטיעוניו לעונש הפנה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הכוללים הגנה על שלמות גופו וכבודו של המתלונן. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, זה הצביע על הנזק בפועל וזה הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם, בשים לב לשימוש בפטיש. זה עמד על החומרה שבעבירות אלימות ועל מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות כגון דא.

עוד ביקש ליתן את הדעת לרישומי הפלילי של הנאשם המונה 6 הרשעות קודמות בעבירות אלימות. הלה ציין כי אמנם הרשעות אלה אינן מהעת האחרונה, אולם, אך לפני כשנתיים וחצי זה שוחרר ממאסר שריצה במשך 17 שנים בגין עבירת הריגה. לאור האמור, ונוכח חומרת העבירה ועברו הפלילי של הנאשם, עתר להשתת עונש שלא יפחת מ-10 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה ארוך ומרתיע ופיצוי למתלונן.

מנגד, ב ב"כ בראשית דבריו טען לקיומה של "טעות במצב דברים" - לפיה, הנאשם תקף את המתלונן אך בשל סברתו כי מדובר בגנב, וזאת נוכח העובדה כי מנהל העבודה של הנאשם צעק לעברו כי מדובר בגנב. הלה ביקש ליתן את הדעת לעובדה כי מעורבותו של הנאשם הינה משנית. אין מדובר במי שלקח חלק בקשירת הקשר, ולא יוחסה לו עבירה של ביצוע בצוותא. למעשה, הנאשם נקלע לאזור בטעות, הוא לא היה מודע למזימתם של השניים האחרים, וביצע את העבירה בה הורשע במהלך עבודתו אשר במסגרתה אחז בידו בפטיש וללא קשר אליה. מדובר במעידה רגעית, כתוצאה מקבלת החלטה שגויה.

לדברי סנגורו של הנאשם, הסיטואציה בה פעל הנאשם יכול ותגיע אף לכדי קרבה לסייג של הגנה עצמית מדומה או "להגנת בית מגורים" מדומה הואיל והגנות אלה חלות גם על עבירות רכוש. בין כך ובין כך, סבור ב"כ הנאשם כי חלקו בביצוע העבירה, פחות באופן משמעותי ממעורבותם של השניים האחרים, אשר מבעוד מועד חברו יחדיו, וצוותא פצעו את המתלונן תוך שעשו שימוש בחפצים חדים.

בבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הלה ביקש ליתן משקל רב לשיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק, בשים לב להודאתו כבר בשלב החקירה ולהעלאת טענת ההגנה המשפטית כבר באותו שלב ולהגעתו להסדר טיעון. בהקשר זה, לדבריו, אלמלא הודאתו המהווה ראיה מרכזית, סביר להניח כי הנאשם לא היה מועמד לדין כלל וכך גם השניים האחרים. לתמיכה בטיעוניו הגיש את העימותים וההודעות של הנאשם במסגרת החקירה המשטרתית (ס/1-6/ס). לדבריו, אך בשל עברו הפלילי, נעצר הוא עד לתום ההליכים בעוד שהשניים האחרים שוחררו, על אף חלקם העיקרי והמשמעותי בביצוע העבירות. נוסף לאמור, הלה הפנה להסדר הטיעון בעניינם של השניים האחרים, באופן שלא ניתן לשלול שייגזר עליהם עונש של עבודות שירות, על כל המשמעויות הנלוות של אחדות הענישה.

באשר לפיצוי, נוכח העמימות ביחס לנזקים שנגרמו למתלונן בפועל כתוצאה ממעשיו של הנאשם ולאור היעדר שיתוף הפעולה של המתלונן עם המשטרה, סבור כי אין מקום להשתת פיצוי על הנאשם, וכי ככל שיקבע שיש לפצות את המתלונן, הרי שפיצוי זה צריך להיות מושת על השניים האחרים.

הנאשם בדבריו לעונש הצטרף לדברי עורך דינו, כאשר ציין כי מכיר את מנהל העבודה מזה כחודשיים.

דין והכרעה:

עמוד 2

בטרם בית המשפט יידרש לגופם של הטיעונים שומה להקדים מספר מילים על המתווה העונשי שהוצג לבית המשפט. כאמור, בא-כוח המאשימה סבור כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם עונש המאסר הראוי הינו 10 חודשים מאסר בפועל בעוד סבורה כי העונש הראוי הנו 5 חודשים מאסר בפועל.

במצב דברים שכזה שבו הצדדים מציגים טווח ענישה, נשאלת איפה השאלה האם יש חובה על בית המשפט לקבוע בעצמו מתחם עונש הולם ומהו היחס בין התווח המוסכם לבין מתחם העונש ההולם. לאחרונה, במסגרת ערעור פלילי 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (9.6.16) חידד בית המשפט העליון סוגיה זו, תוך התייחסות לסיטואציה דומה שבה המאשימה הגבילה עצמה לעונש "שלא יעלה על 40 חודשים" בעוד ההגנה הייתה חופשית בטיעוניה. בית המשפט העליון כב' השופט ג'ובראן, סבור היה כי אין מקום להידרש למתחמים בסיטואציה כגון דא אם כי לא טען כי בית המשפט המחוזי היה פסול מלעשות כן וזאת נוכח קיומה של פסיקה אחרת המכירה במהלך שכזה (ובשים לב לכך שהעונש שנגזר לא היה גבוה מ 40 חודשים):

"בפסיקת בית משפט זה אין לעת הזו הסכמה כללית באשר לאופן בו יש להתייחס לקביעת מתחם הענישה, אם בכלל, בגזירת עונשו של נאשם בהתקיים ענישה מוסכמת או טווח ענישה מוסכם במסגרת הסדר טיעון. תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: תיקון 113), אשר נועד להסדיר את תהליך הבניית שיקול הדעת בענישה, אינו כולל הוראה מפורשת באשר לקביעת מתחם הענישה במקרים של הרשעה וגזירת עונש במסגרת הסדר טיעון. השיקולים העומדים בבסיסם של הסדרי טיעון, ובין היתר אלה שנוגעים לקושי ראייתי בתיק או לקשיים הכרוכים בניהול המשפט בעניינו של הנאשם, אינם זהים לאלה שנכללו בתיקון 113. לכן, יש הגורסים כי אין זה ראוי להחיל את השיקולים הקבועים בתיקון 113 במקרים של הסדרי טיעון...בהתאם לכך, כאשר הסדר טיעון מבטא הסכמה ביחס לעונש עצמו, מבלי להתייחס למתחם הענישה הראוי, ייתכן שבית המשפט, בבואו לבחון את הסדר הטיעון, לא יידרש לקביעת מתחם הענישה באותו מקרה, אלא יבחן האם העונש עליו הוסכם בהסדר משקף כראוי את כלל שיקולי הענישה בסוג העבירות שבוצעו.

מנגד, יש שסבורים כי הסדרי טיעון אינם מתקיימים בחלל ריק, ובעת בחינת סבירות הסדר הטיעון, נדרש בית המשפט לבדיקה באשר למידה בה העונש המוסכם משקף כראוי את מדיניות הענישה הנוהגת (השיקולים שנקבעו בתיקון 113) יחד עם השיקולים לגיבוש הסדר הטיעון.. נראה שטרם נקבעה הלכה מחייבת בנושא.

כאמור, ובעניוה, דעת מותב זה, הנה כפי דעתו של כב' השופט ג'ובראן וכפי הדעה שהובעה בע"פ 512/13 **פלואני נגד מדינת ישראל** שם נכתב כי מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בית המשפט בעוד טווח ענישה משקלל כוח המיקוח של הצדדים הכולל בין היתר אינטרסים שונים העומדים בבסיס קיומם של הסדרי טיעון הגם שאינם רלוונטיים בקביעת מתחם עונש הולם.

יישום האמור לעיל, הביאני לכלל מסקנה כי אין לומר שהטווח העונשי שהוצג לבית המשפט הנו בלתי סביר בנסיבות העניין.

לגופם של דברים, במעשיו האמורים לעיל, פגע הנאשם בערכים המוגנים של ביטחון המתלונן, כבודו ושליומות גופו. כך

גם יש במעשים אלו כדי לפגוע בסדר הציבורי ובעיקרון שלטון החוק. לא אחת התריעו בתי המשפט ביחס לעבירות האלימות כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות על ידי ענישה הולמת. על שיקולי ההרתעה שעל בית המשפט לשקול בעבירות אלו אפנה לע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.11.2012):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך בהרתעה מפני עבירות אלימות שנועדו לפתור סכסוכים" בכוח הזרוע. דומה כי לא ניתן להתעלם מהתפשטותו של נגע האלימות בארצנו ומההיקף הרב של עבירות מסוג זה המגיעות לפתחם של בתי המשפט. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא כי פתרון סכסוכים ראוי שייעשה על ידי פניה לרשויות החוק ולא על ידי נטילת החוק לידיים."

וראו בעניין זה גם ע"פ 8314/03 רנ"אח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.6.05); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.2.2011); 18534-05-11 מדינת ישראל נ' רונן וקנין [פורסם בנבו] (27.11.11)

בדומה לעבירות רבות בקודקס הפלילי, ניתן למצוא קשת רחבה ביותר של עונשים בעבירות אלימות הגורמות לחבלות של ממש, החל מענישה צופה פני עתיד וכלה בעונשים שיגיעו לכדי שנתיים ואף יותר. על דרך הכלל, בית המשפט שת ליבו לנתונים הבאים: האם מדובר בתקיפה בצוותא חדא אם לאו, האם מדובר בשימוש בנשק חם או קר, עצמת התקיפה, תדירותה, תוצאות התקיפה, הרקע לביצוע המעשים, מערכת הכוחות בין הקורבן לתוקף וכן יתר הנסיבות העומדות ברקע המעשים. ראה בין היתר רע"פ 4968/14 קונסטנטין נ' מדינת ישראל וכן עפ"ג 10803-06-14 וכן ע.פ. 7874/13 חלדון נ' מדינת ישראל.

כאמור, עיקר טיעוני ההגנה מבוססים על אותה טעות במצב דברים, כאשר הנאשם סבור היה שמדובר בגנב, ועל כן פעל על פי הוראת ממנהלו לנטרל אותו ולמנוע את בריחתו. בית המשפט קיבל לרשותו את כל הודעותיו של הנאשם במשטרה, לרבות עימותים שזה ערך עם מי מהמעורבים ואכן, כבסיס לגזר הדין בית המשפט מוכן להניח לטובת הנאשם, כי סבור היה שמדובר בגנב ופעל תחת הלך רוח זה.

ודוק, בחינת חומרת מעשיו של הנאשם ומידת הפגיעה בערכים המוגנים, אפילו תעשה תחת אותה פריזמה, עדיין תוביל למסקנה כי מעשיו של הנאשם חמורים הם, מגלמים בתוכם פגיעה משמעותית בערכים המוגנים ומחייבים ענישה הולמת. ובמה דברים אמורים.

ראשית, יש ליתן הדעת לכך שהנאשם הכיר את המתלונן במסגרת עבודתו ואף פגש אותו יומיים לפני האירוע. כשזו תמונת הדברים, יש לתהות הכיצד ראה בו כגנב נמלט שיש לנהוג בו כפי המפורט בכתב האישום. זאת ועוד, אין מחלוקת כי בין הנאשם לבין יצחק, מתקיימים יחסי עבודה ולא מעבר לכך. גם יחסים אלו לא התקיימו תקופה ארוכה ונמשכו על פני שבועות בודדים. לשון אחר, אין מדובר בקבלת הוראה מצד מי שהשפעתו על הנאשם הינה יוצאת דופן ומכרעת, כפי שלעיתים קורה בין בני משפחה או כאלה שיחסי המרות ביניהם מובהקים.

נתונים אלו מצוים ברקע של הדברים, שכן עיקר החומרה הגלומה במעשיו של הנאשם, נעוצה בהתגייסותו הבלתי מעורערת והמוחלטת לצורך ניטרולו של אותו "גנב". פשיטא של דברים, כי גם אם עניין לנו בגנב שזה אך עתה פגע ברכוש הציבור, אין דינו להיות מוכה באופן קשה באמצעות פטיש. מדינת ישראל הינה מדינת חוק וככל שאדם פשע וחטא, עליו לתת את הדין במסגרת הליכים בבית המשפט ולא באמצעות עשיית דין עצמי.

באופן קונקרטי, לא נטען שאותו מתלונן ניסה לתקוף את אותם שניים אחרים. הנאשם לא הפעיל ולו רגע שיקול דעת, הגם שתמונת הדברים כפי שנגלתה לפניו, לא חייבה שימוש באלימות, לא כל שכן באלימות קשה. לכל היותר, יכול היה הנאשם יחד עם אותם אחרים, לנסות לתפוס את המתלונן לבל יברח, עד הגעת כוחות המשטרה.

בהודעתו הראשונה במשטרה, שהוגשה לבית המשפט 1/ס, הלה מציין לא הבחין במתלונן (שאותו הכיר כעובד) גונב או מנסה לגנוב. לא זו בלבד, כבר כשהגיע לזירה הבחין במתלונן שהוא חבול ומדמם מראשו ובבגדיו (ראה ש' 135 - 140). כך גם ציין שעם הגעתו, השניים האחרים כבר תפסו את המתלונן והבחין כיצד הם: "**מקפלים את הגנב**" (ש' 10 עד 13).

חרף המצב שבו היה מצוי המתלונן עוד טרם התערבותו של הנאשם, הלה בשלב זה מתערב באופן פעיל באירוע ונוקט באלימות קשה, שלא לומר אכזרית, כלפי המתלונן. בהודעתו במשטרה ציין כי: "**אני היה לי פטיש, נתתי לו כמה מכות ברגליים עם הפטיש, אני לא זוכר כמה כי אני לא זכרתי, נתתי כמה, אני לא ספרתי כמה פעמים נתתי**" (ש' 79). נדמה כי אך מזל הוא שבסופם של דברים לא נגרמו למתלונן חבלות חמורות יותר מאותן מכות פטיש ברגליים.

לדבריו, כל האירוע נמשך בין רבע שעה לחצי שעה (ש' 91). בהמשך יתאר כיצד קשרו האחרים את המתלונן בשרשראות ולקחו אותו מהמקום. יוער כי בכל מהלך האירוע הנאשם לא ניסה לברר בעצמו עם המתלונן דבר וחצי דבר ודי היה לו באמירה של מנהל העבודה כדי להביאו לפעול כפי שפעל.

להדגיש כי המתלונן איננו גנב ואף לא ראשיתו של כזה ולמעשה אותה אמירה מצד מנהל העבודה של הנאשם הינה כפי הנראה אמרה כוזבת הקשורה לסכסוך קודם שיש לו עם המתלונן.

צא ולמד - אפילו הנאשם סבור היה כי מדובר בגנב, ואפילו אחיזת הפטיש וההכאה לא נעשו באופן מתוכנן, עדיין עניין לנו במעין נטילת חוק לידיים, בגדרה הוכה אדם על לא עוול בכפו, בצורה קשה.

כך גם יודגש כי אלמלא אותן נסיבות, מתחם העונש ההולם, לו היה בית המשפט נדרש לו, היה שיתחיל היה גבוה משמעותית מהסדר הטווח.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ולקולא, תילקח בחשבון הודאתו שיש בה משום נטילת אחריות והבעת חרטה. בעניינו של הנאשם, נתון זה מקבל משנה תוקף נוכח שיתוף הפעולה המלא שלו עם היחידה החוקרת, באופן שהביא כך נדמה, לגיבושן של ראיות כנגד האחרים. הנאשם היכה על חטא ופעל לחשיפת חלקם של המעורבים

האחרים.

מנגד ולחומרא, יש ליתן הדעת לעברו הפלילי של הנאשם. ביחס לכך אמנם הרשעתו האחרונה של הנאשם הינה משנת 2004, יחד עם זאת עיון מדוקדק בגיליון הרשעות זה מלמד כי בשנת 1998 נגזרו על הנאשם 16 שנות מאסר (!!) בגין עבירת הריגה. למעשה, כפי הנלמד מטיעוני הצדדים, הנאשם השתחרר ממאסרו זה אך לפני כשנתיים. יושם אל לב כי אין זו הרשעתו היחידה של הנאשם, באשר לחובתו הרשעות ישנות (קודמות לעבירת ההריגה), כולן נסובות סביב עבירות איומים, אלימות וסחיטה באיומים. כך גם לחובתו הרשעה מאוחרת יותר משנת 2004 בגין עבירה של תקיפת עובד ציבור בגינה נגזרו עליו 30 יום מאסר בפועל.

מצופה היה ממי שלחובתו עבר פלילי כה מכביד, שימנע ויזהר שבעתיים מלהסתבך פעם נוספת בעבירות פליליות, לא כל שכן עבירות אלימות. יש בדפוס פעולה זו, חרף נסיבותיו הייחודיות של תיק זה כדי ללמד על קושי בריסון ואיפוק.

בתיק זה לא הוגש תסקיר ועל כן לא נפרשו מלוא הנתונים הצריכים לעניין, לרבות מאפייניו של הנאשם והסיכוי להישנות התנהגות פורצת חוק בעתיד. בין כך ובין כך, ברי כי אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם.

ככל שהדבר נוגע לעונשם של האחרים, שטרם הסתיים עניינם, הרי שישנו קושי לדבר על אחידות ענישה, אפילו עניין לנו בהסדר טווח, שכן בגדרו של אותו טווח, העונשים יכול וינועו מענישה צופה פני עתיד ועד לשנת מאסר. כך גם טרם נשמעו הטיעונים הצריכים לעניין, לרבות לא מאפיינים האישיים, בכלל זאת עברם הפלילי.

סוף דבר, המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשים מאסר בפועל, אשר יימנו מיום מעצרו, 29.5.16.
 - ב. 5 חודשים מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג עוון.
 - ג. 10 חודשים מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירות אלימות מסוג פשע.
 - ד. 3,000 ₪ פיצוי למתלונן, אדם בבייב, על פי פרטים שתעביר המאשימה לתיק בית המשפט. הפיצוי ישולם עד ליום 1.6.2017.
- זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום י"א תשרי תשע"ז, 13/10/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט